

Bebček Miha

Ilustriral M. Sedej

Preden je Mihec legel k počitku, je še brž odrinil posteljo, a pred miškino luknjo položil velik kos kruha, ki ga je poprej namočil v kašo.

»Tako, porednica, da mi ne boš spet hodila v škodo. Tako si požrešna, da bi se spravila še na malega Mihca in mu pojedla glavo!«

Ko je bilo to važno delo opravljeno, je spet porinil posteljo na prejšnje mesto in legel. Nocoj ni videl zvezdic, zakrival jih je oblak. A Mihcu je kljub temu glasno pelo in zvenelo v duši: »Jutri grem domov, grem domov! Mama, kmalu pridem k tebi!« In te lepe misli so ga zazibale v sladke sanje.

Tako sladko in trdno Mihec že dolgo ni spal in paznik ga je moral zjutraj pošteno stresti, da se je zbudil.

»Brž, Mihec, mudi se žel!« ga je postavil na noge in mu celo pomagal v hlače. Mihec se je široko zasmel, saj gre vendar domov, v prostost! Roke so mu kar trepetale od razburjenja. Od sreče še vedel ni, kdaj se je oblekel in zajtrkoval.

»Pripravljena sva in sedaj greva,« je končno rekel paznik. »A to pusti tukaj za mene, kajne?« je pokazal na Mihčeve umotvore, ki jih nocoj požrešna miška res ni oglodala.

»Seveda, seveda, to je vaše!« je spet vneto prikimal Mihec, še enkrat s toplim pogledom objel svoje delo in od sreče žarečega obraza sledil pazniku.

Odslej je šlo Mihcu vse prepočasi. Kako leno se odpirajo železna vrata, kako dolgi so hodniki, kako visoke stopnice! Ven, le ven na prosto, čimprej iz te strašne ječe! Globoko si je oddahnil, ko sta končno le stopila skozi veliko vežo na prosto. Kar stekel bi proti domu, toda paznik ga je prijel za roko in odpeljal čez cesto. Tam je stala poštna kočija in vanjo sta sedla. Mihcu se je čudno zdelo, da se bo sedaj kar vozil domov. »No, tako pridem saj hitreje,« se je razveselil in se udobno namestil na mehkem sedežu. Nestrpno je tedaj opazoval kočijaža in čakal kdaj bodo konji potegnili.

»Hijo,« je naposled kočijaž švignil z bičem in voz je zibaje se zdrdral skozi trg. Toda — ali se ne vozijo v drugo smer? Saj cerkve z zvonikom ni videl, ko so ga orožniki pripeljali sem, a sedaj se vozijo mimo, je zaskrbelo Mihca. »Mogoče pa se peljejo po kaki drugi poti nazaj,« se je tolažil in napeto gledal skozi okno. Ne, po tej cesti prav gotovo ni prišel sem. A kje je gozd, kje je rečica, ki je ves čas spremljala cesto? Končno so le dospeli k rečici in tudi gozd se je pokazal. Toda kaj je to? Saj vozijo ob rečici navzdol, a domača vas leži gori proti izviru! Prestrašeno je gledal paznika in ga skušal vprašati, kam se peljejo. Živo mu je dokazoval, da bi se morali voziti gor, a ne dol.

»Vem, vem,« je kimal paznik. »ti bi rad domov. Toda ne gremo domov, ti moraš sedaj dol v mesto, v šolo, v veliko hišo, kjer je polno otrok in zelo lepo. Tam se boš veliko lepega naučil in nikoli ne boš lačen in sam. Ko boš pa vse znal, tedaj te popeljemo spet domov.«

Mihec je ves trd strmel v paznika. Toliko je razumel, da ne gre domov, temveč še naprej v daljni tuji svet, v veliko hišo, ki gotovo ne bo boljša kot ona, v kateri je bil sedaj. Zapeklo ga je v srcu kot bi ga prebodlo tisoč mečev. Divje je zakrilil z rokami in zarjul kakor ranjena zver. Že je hotel skočiti z voza, toda paznik ga je čvrsto prijel in potisnil nazaj na sedež.

»Nikar, fant,« ga je mehko tolažil. »Priden bodi, saj te ne peljem v ječo! Tam ti bo mnogo, mnogo lepše kakor doma, nihče ti ne bo žalega storil. Saj ti hočemo samo dobro, tudi jaz, mar ne verjameš?« Tako mu je govoril in ga miril.

Mihec je napeto zrl na njegove ustnice in mnogo tega razumel. Najbolj pa je razumel, kar so mu govorile njegove oči, iz katerih je sijala sama dobrota. Unesel se je in odslej že starčku na ljubo mirno sedel v kotu. Žalostno je zrl predse, toda nenadoma so mu spet živo zasijale oči. Pozorno je gledal skozi okno in se radovedno oziral po okolici, kakor da bi si hotel za vselej vtisniti v spomin vso dolgo pot.

V daljavi so se pokazale velike hiše, še mnogo večje kakor v trgu, a nad njimi so se dvigali vitki cerkveni stolpi.

»Vidiš, Mihec, to je mesto in če boš priden, boš tam videl veliko lepih stvari,« je dejal paznik. Že so se ob cesti vrstile hišice, kmalu so prišle vse večje in večje, dokler niso stale z leve in desne v nepregledni strnjeni vrsti.

Voz se je ustavil in izstopila sta. Stala sta pred dolgim, visokim zidom, z velikimi težkimi vrati. Mihcu se je od strahu tistnilo srce. »Kaj neki je za to strašno steno?« je ugal. V tem je paznik potegnil za zvonec, v vratih je nekaj zašklopotalo in odprla so se sama od sebe.

»Ne, ne, tu notri ne grem!« se je naenkrat branil Mihec in prav gotovo bi utekel, če bi ga ne bil paznik čvrsto prijel in s silo porinil skozi vrata. Mihec se je začudeno oziral. Saj tukaj ni tako grdo, kakor se je bal. Pred seboj je zagledal velik vrt, tako lep, kakršnega še nikoli ni videl. Na umetno zaokroženih gredicah so cvetele cvetice vseh barv in velikosti, a med zglaženimi tratami so se vile snežnobeke stezice; pod senčnim drevjem in grmovjem so vabile bele klopi. Sredi tega lepega vrta pa je stala velika stavba. Niti najmanj grozna se mu ni zdela. A glej tam, po stezicah, so se veselo podili dečki, vsi v enakih modrih oblekah.

Mihec se ni več branil in mirno je sledil pazniku. Kmalu so ga tudi dečki opazili in se mu radovedno približali. Začudeno jih je Mihec gledal, kajti zelo nenavadno so se vedli. Venomer so nekaj živo migali s prsti, kakor bi se z njimi med seboj razgovarjali.

Iz hiše je ta čas stopil starejši gospod, ki ga je paznik spoštljivo pozdravil in mu oddal neki spis. Bil je to ravnatelj gluhonemnice. Z resnim obrazom je prečital pismo, nekaj rekel pazniku in pomeril Mihca od glave do pete. Dal mu je znak, naj mu sledi. Mihec je prepadeno gledal paznika, ki mu je naenkrat podal roko v slovo. Mar on ne bo ostal tu, se je prestrašil.

»Zbogom Mihec, priden bodi in nikar se ne boj,« ga je tolažil stari prijatelj, ko je videl fantove prestrašene oči. »Jaz moram sedaj iti, toda pridem te že še obiskat!« Mehko ga je še pobožal po laseh in krenil proti izhodu.

Mihcu so silile solze v oči. Mar se res mora od vsega posloviti, kar mu je drago? Že je hotel steči za njim. Toda ravnatelj ga je čvrsto prijel za roko in vrata so se zaprla za paznikom. Mihec je koprneče gledal na vrata, skozi katera je izginil njegov edini prijatelj. »O, tudi jaz pojdem kmalu skoznje!« je vroče zaklicalo v njem. A ravnatelj mu ni pustil časa za te misli. Odpeljal ga je v poslopje in tu se je začelo novo življenje.

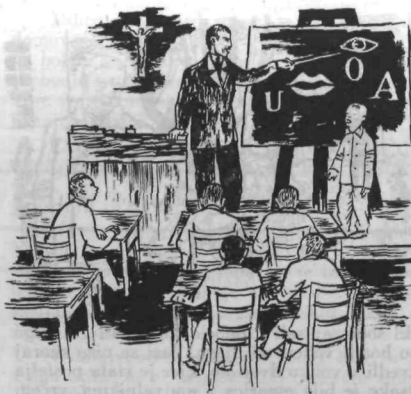


Najprej so Mihca v neki sobi zapisali v debelo knjigo in ga dolgo izpraševali. Vse, prav vse so hoteli vedeti od njega, dasi se niso skoraj nič razumeli. Nato so ga odvedli v veliko dvorano, kjer je stala postelja pri postelji, a ob vznožju vsake je bila omarica z umivalnikom, vrčem za vodo in milom. Tu so mu pokazali posteljo v kotu, ta bo odslej njegova. Nato se je moral skrbno umiti ter obleči novo perilo. Dobil je prav tako modro obleko, kakor so jo imeli vsi drugi dečki na vrtu. Potem so ga odvedli v drugo, še večjo dvorano. Tu je stala dolga miza, okrog katere so mirno sedeli dečki in pridno zajemali iz krožnikov. Tudi tu je dobil Mihec svoj prostor, krožnik in žlico in sedel h kosilu. Oči vseh otrok so se radovedno uprle vanj. Na koncu mize je sedel neki gospod. Mihec je bil ves zbežan. Najrajši bi se skril pod mizo ali pobegnil. Kaj bi dal, da bi sedaj sedel pri svoji sivki na paši in z njo delil skromen košček kruha! Tako je žalostno razmišljal in gledal predse. Toda zdajci je gospod na koncu mize dvignil prst in pokazal, naj jé! In Mihec je jedel, dasi so ga solze tiščale, da je komaj požiral.

Po obedu se je moral Mihec postaviti z drugimi v red in v lepi vrsti so odkorakali na vrt. Tu so se dečki kaj hitro razkropili in veselo igrali. Za Mihca se niso dosti zmenili, le paznik z rjavo suknjo in čepico ga je stalno spremljal z očmi. O, te paznikove oči! Gledale so ga kakor hudo delca in Mihca je kar zazebló v srcu. Rad bi ubežal tem pogledom, se skril, toda zaman, spet in povsod so ga spremljali.

Mihec je obhodil ves vrt in pri tem dognal, da je okrog in okrog obdan z visokim zidom, ki bi ga ne bilo mogoče preplezati. To spoznanje ga je silno potrló in s povešeno glavo je taval med gredicami. Nič več mu ni ugajal ta vrt, zdelo se mu je celo, da prekrasne cvetice le žalostno kimajo na gredicah. Še trava se mu je zdela manj zelena kakor na domačem travniku. O, koliko lepše je doma, na paši, ob robu gozda, ob potoku!

Kakor lahki metulji so mu poletele misli v domači kraj in kmalu je bil v duhu pri svoji sivki. Veselo se je podil z njo čez travnike in pašnike, se vrgel v dehtečo travo in užival zlato sončno prostost. Toda Mihec ni mogel dolgo tako lepo sanjariti. Kmalu je moral spet stopiti v vrsto in vrnili so se v poslopje. Na hodniku so se dečki razdelili na več skupin in vsaka skupina je šla v posebno sobo. Mihca so pridělili najmlajšim, dasi je imel že skoraj trinajst let in z njimi je stopil prvič v svojem življenju v pravo šolsko sobo.



Mirno je Mihec sédel v prvo klop in se začuden oziral. Silno nenavadno mu je bilo pri duši. Velike črne table pred njim ga je bilo skoraj strah. Mar ne bulji v njega kakor orjaško oko? In kako čudne slike so visele na stenah! Kazale so ogromna odprta usta, jezike in prste različnih velikosti in v raznih položajih.

Končno je vstopil neki gospod in sedel za mizo ob tabli. Bil je to učitelj in začel je delati one čudne znake s prsti. Klical je zdaj tega, zdaj drugega dečka k tabli in vsak je moral nekaj napisati in

ponavljati znake. Kmalu je Mihec razumel, da se tu uče otroci čitati in pisati in se s prsti razgovarjati. To ga je začelo zanimati in pozorno je sledil pouku. Kar sram ga je bilo, ko je videl, kako mali dečki urno odgovarjajo, a on o vsem tem še pojma ni imel. Ker pa je bil zelo bister, si je kmalu mnogo zapomnil.

Ko je po končanem pouku učitelj poklical tudi njega, se ni malo začudil, ker ga je Mihec kar dobro razumel in na tablo prav lepo narisal črko o, pa še oko zraven, na to še i in iglo in tudi e in a. »Dobro, dobro,« ga je pohvalil učitelj.

Druga ura je bila manj zabavna. Otroci so se učili izgovarjati poedine glasove. Učitelj je kazal na slike in tolmačil, kako je treba zaokrožiti usta, kam položiti jezik, da se iztisnejo pravi glasovi. Poklical je otroke k sebi, jim polagal prst na grlo in ustnice in tudi sam široko odpiral usta. Poklical je tudi Mihca in se dolgo trudil z njim. Toda kakor ga je novi učenec začudil v prvi uri s svojo bistrostjo, tako je bilo sedaj težko z njim. Niti enega poštenega glasu ni spravil iz njega.

Potem je prišlo računstvo. Tu je bil Mihec spet doma. Prišteval in odšteval je s paličkami in kamenčki, kakor da bi bil to delal že Bog ve koliko let, in kar čudno se mu je zdelo, da drugim dečkom to noče prav v glavo.

Računstvu je sledilo ročno delo. To je bilo nekaj za Mihca! Vsak deček je dobil kos masne gline. Nato je postavil učitelj na mizo kroglo in kocko in ti dve stvari naj sedaj vsak skuša narediti. Toda kaj bi Mihec delal take otročarije, kroglo in kocko, v katerih ni življenja! Njegovi prstki so kar po svoje oblikovali mehko glino, in glej, naenkrat je stala pred njim, kdo drugi kot koza sivka. Mrzlično je delal dalje, rad bi postavil še kočico, toda naenkrat se je preplašeno zdrznil.

Pred njim je stal učitelj. S prstom je pokazal na kroglo in kocko, češ: to sem ukazal delati! In, o gorje! Z neusmiljeno roko je zmečkal kozo. Kakor z mečem je Mihcu prebodlo srce. Bilo mu je, kakor da mu je uničil živo sivko, s katero se je v duhu ravnokar še tako lepo razgovarjal. Divje so mu zažarele oči, pesti so se mu kar same stisnile in že je skočil, da bi kaznoval okrutneža.

Učitelj ga je prestregel in čvrsto zgrabil za roke. Mihec se je trgal in besno tulil. V razredu je nastal krik in hrup. S hodnika je pritekel paznik.

»Oho, a tak je ta požigalec!« pravi paznik in izvleče pobesnelega Miheca iz razreda.

Še preden se je Mihec zavedel, se je znašel sam, zaprt v tesni izbici. Na mah ga je minila kipeča jeza in silna žalost ga je obšla. Sedel je na zaboj, ki je stal v kotu, in razmišljal o svoji bridki usodi.

»Požigalec, požigalec,« ga je bolno skelelo v duši. O, točno je videl, kako je paznik spregovoril to besedo. A sedaj bodo vsi, tudi učitelj in dečki, prepričani, da je hudodelec. Vroče solze so mu zalile blede obraz. Spomnil se je starega paznika v kaznilnici, ki je edini lepo mislil o njem in se pristržno veselil vsega, kar je naredil iz kruha. A ta učitelj! Čemu mu je zmečkal sivko? »Pobegnem, prav gotovo pobegnem od tod!« je trdno sklenil. Toda spomnil se je visokega zidu okrog vrta in močnih vrat, ki jih odpira lahko samo paznik, in še večja žalost ga je obšla. Zavedal se je, da ne bo mogel tako kmalu uteči. Tako je mislil in ugibal, kaj naj stori, toda nič pametnega se ni mogel zmisлити.

Tedaj so se odprla vrata in vstopila sta ravnatelj in učitelj. Mihec ju je plaho gledal, toda čudno, v njunih očeh ni bral jeze, skoraj dobrotljivo so zrle nanj. Ravnatelj je stopil k njemu, mu prijateljsko položil roko na rame in počasi govoril:

»Mihec, saj si vendar drugače pameten fant, kako si, mogel tako zdivjati! Glej, vsi ti hočemo le dobro! Tu je šola, kjer se boš mnogo lepega naučil in če boš priden, te bomo vsi radi imeli. Daj roko, Mihec, in obljubi, da boš priden in da ne boš nikoli več zdivjal.«

Mihec je pozorno opazoval ravnateljeve ustnice in skoraj vse razumel. Sedaj ga je res bilo sram, da je tako vzrožil. Plaho je prožil ravnatelju desnico.

»Tako, vidiš, sedaj pa daj še gospodu učitelju roko in obljubi, da boš vedno le to delal, kar bo ukazal,« je dejal ravnatelj.

Mihec je bil ves zmeden. Zakaj učitelj se mu je dobrotljivo nasmehnil in mu prožil roko. Toliكه prijaznosti ni pričakoval. Mogoče pa se je le motil in učitelj sploh ni mislil nič hudega. Seveda ga bo odslej slušal. Saj je samo zato vzrožil, ker se mu je zdelo, da mu je zmečkal živo sivko. Iskreno mu je stisnil roko in prikimal. Mirno je nato odšel z ostalimi dečki k večerji.

Toda kako ga je zbolelo, ko je videl, da ga tovariši skoraj boječe gledajo. Fanta, ki sta sedela pri mizi na desni in levi, sta se celo daleč odmaknila, ko je prisedel. Oči paznika pa so ga skoraj prebodle. Strogo so sledile vsakemu njegovemu gibu.

Kako pa je šele Miheca potrla, ko so šli k počitku! Paznik je bil njegovo posteljo premaknil tik do zagrinjala, za katerim je on spal. »Kakor hudodelca me straži!« je zapeklo Miheca v srcu in tiho se je jokal skoraj vso noč pod odejo.

Prestrašeno se je zdrznil, ko ga je paznik drugo jutro zbudil. Začuden se je oziral okoli, kje neki je? Ah da, tu je, v zavodu! Še ves omotičen je zlezel iz postelje, se umil in oblekel ter sledil tovarišem v obednico.

Po zajtrku se je začel pouk. Učili so se najprej pisati in čitati. Mihec spočetka ni sledil. Bog ve, kod so mu tavale misli! Toda kmalu ga je začelo zanimati. »Mar ni to čudovito, kako lahko s pisavo pove vse svoje misli!« ga je zdajci prešinilo spoznanje. »Če bom znal čitati in pisati, bom lahko točno opisal ravnatelju, županu, orožnikom in vsem,

kako je bilo tisti večer in jim dokazal, da nikakor nisem zažgal senika.« Ta nova misel ga je tako prevzela, da je odslej skoraj vročično sledil pouku. Risal in pisal je črke s tako vnemo, kakor bi se še isto uro hotel naučiti vso abecedo. Pri tem je skoraj pozabil na svojo bol.

Ko so spet delali ročna dela, je poslušno oblikoval le to, kar je ukazal učitelj. Med odmorom na vrtu pa je bil zopet sam, le paznikove oči so še bolj budno spremljale vsak njegov korak. Mihcu je postalo težko pri srcu. Begal je iz kota v kot in ni našel miru. Toda ko so spet šli v poslopje na delo, je bil na videz popolnoma miren in ves dan je ubogljivo delal vse, kar so mu ukazali.

Sledili so enolični dnevi, podobni drug drugemu, kakor obleke dečkov tega zavoda. Spati, jesti, učiti se, sprehajati se po vrtu, a okrog vrta visok zid, povsod pa stroge paznikove oči: to je bilo sedaj Mihčevo življenje. Kaj so naredili ti kratki dnevi nesreče iz njega! Prej večno veseli in smehljajoči se otrok se je sedaj resen in vase zaprt vlekel kakor zlomljen cvet po zavodu. V ročnih delih, pletenju košar, mizarjenju in rezbarjenju, oblikovanju in risanju je bil pravi mojster. Le iz grla ni nikoli spravil poštenega glasu. Tako so minuli tedni, en mesec in dva. V zavodu so že vsi mislili, da se je Mihec popolnoma pomiril in vdal v svojo usodo.



A vendar, v Mihcu je tlelo in tlelo. Veter, ki mu je prinašal vonj z bližnjega gozda in travnikov, je vzbujal v njem vse močnejše hrepenenje po svobodi in lepem domačem kraju. Misel na beg je postajala vse bolj živa v njem in kakor ujeta ptička v kletki je prežal na priložnost. Koliko smelih načrtov je že skoval v svoji domišljiji, toda vse zaman! Previsoka je bila ograja, preveč budne oči paznikov.

Toda nekega dne se mu je popolnoma nepričakovano od-

prla pot v svobodo. Na vrtu je stal naložen voz trave, katero so kosci že navezgodaj nakosili. Mihec se je pravkar sprehajal osamljen po vrtu. Zagledal je voz in ta hip ga je kakor blisk prešinila misel: »Voz bodo odpeljali skozi vrata in če bi bil jaz na njem, bi se z njim odpeljal ven na cesto!« V Mihcu je vse trepetalo. Svoboda, zlata prostost se mu smehljala! Toda previdno!

Počasi se je približeval vozu in malomarno gledal okrog sebe, kakor da ga naložena trava niti najmanj ne zanima. Pobral je po poti še kako cvetlico, jo poduhal in se skozi pol priprte veke oziral, če ga nihče ne opazuje. Že je stal tik ob vozu in glej, paznik mu je prav ta čas kazal hrbet. »Sedaj, sedaj!« je zaklicalo v njem. In res, spreten skok in že je Mihec izginil v travi na vozu. Joj, kako mu je trepetalo srce! Tesno se je zvil v klobčič in negibno čakal, kaj bo. Kaj, če še dolgo ne zaprežejo konja, a medtem opazijo, da ga ni? Iskali ga bodo. In če pretaknejo voz? Take misli so mu švigale po glavi kot razbeljene puščice. Še dihati si ni upal. Čakal je in čakal in trenutki so se mu zdeli cela večnost.

Medtem ko je Mihec trepetal na vozu za svojo svobodo, je minil odmor. Dečki so se uvrstili v red, a tedaj se je paznik začudeno oziral.

Kje neki je Mihec iz Dolge vasi? Saj ga je pravkar še videl. Pogledal je po vrtu, tu ga ni! Mar se je vdrl v zemljo? Mogoče pa je že v razredu! Toda ne, tudi tam ga ni bilo.

Preiskal je vso stavbo, pogledal celo v posteljo, če se ni ta čudak spravil pri belem dnevu spat, toda Mihca ni bilo nikjer. V zavodu je nastalo veliko razburjenje, vse je hitelo iskati ubeglega gojenca. Pretaknili so ponovno vsak kotiček, toda vse zaman. Ker ga ni bilo v poslopju, so spet odhiteli na vrt, pogledali pod vsak grm in na vsako drevo.

V tem je hlapec zapregel in pognal konjička. Tako se je Mihec odpeljal v zlato svobodo. Strogi paznik mu je celo sam uslužno odprl vrata in jih skrbno zaprl za njim, da mu ne bi utekel.

Ko je Mihec čutil, da so konji potegnili in se voz ziblje po peščeni poti, mu je hotelo počiti srce od razburjenja. »Samo da sedaj ne ustavijo in preiščejo voza!« je vročično razmišljal. Toda ne, voz se je mirno zibal dalje. »Že gremo skozi vrata! Še malo, pa sem na svobodi! Smo že zunaj! Rešen sem, rešen!« mu je zavriskalo v prsih. Voz se je mirno zibal naprej. Končno je Mihec oprezno pokukal iz trave. »Na cesti smo, izven mesta! Le kje je kočijaž?« Počasi je dvigal glavo in se oziral. »A, sedaj sedi in pridno poganja konjička. To je imenitno! Sedaj pa oprezno!« Neslišno kakor miška se je izkobacal iz trave in zdrknil zadaj z voza na cesto. Še dva skoka in že je čepel v cestnem jarku.

Tu je Mihec mirno ležal, dokler ni voz izginil za ovinkom. Tedaj se je hitro dvignil, slekel suktnjo, jo obrnil, da je bila siva podloga zunaj, in si zavihal hlače visoko čez kolena. »Tako, sedaj nihče ne bo rekel, da sem iz zavoda!« se je zvito nasmehnil in stekel proti bližnjemu gozdu, kar so mu dale noge.

Ko so ga objele sence košatega drevja, se je skril za grm in se oprezno oziral, če ga nihče ne zasleduje. Ne, nikogar ni bilo. »Svoboden sem, svoboden!« je tedaj zazvenelo in zapelo v njem. Globoko je vdihnil hladni zrak, prsi so se mu napele in od sreče bi objel sonce in ves svet.

Hitel je naprej ob robu gozda. Zdaj pa zdaj se je ustavil in se skrbno oziral. Rad bi še nocoj dospel v domačo vas. V velikem loku se je izogibal kmetij in vasic in kmalu je bilo mesto že daleč za njim. O, dobro si je zapomnil pot, saj ni zaman tako napeto gledal iz kočije! Mar ni tam tudi rečica in cesta, ki mu kakor s prstom kažeta pot domov?

Dolgo je Mihec bežal in noge so se mu že šibile. Toda ustaviti se ni mislil in tekel je dalje. »Kje neki je trg?« ga je že zaskrbelo. Sonce se je nagnilo k zatonu, ko je končno le zagledal visoki zvonik. »Torej vendarle!« si je oddahnil, »še malo, pa sem doma! Toda v trgu so orožniki,« se je spomnil. »Rajši počakam v gozdu, dokler se ne stemni.«

V skritem kotičku ob žuborečem studencu se je Mihec ustavil. Željno se je sklonil nad bistro vodo in hlastno pil. Nato se je udobno zleknil v mah. Ta hip je pozabil na vse prestano gorje in globoko vdihaval hladni gozdni zrak. Bil je neizmerno srečen, a v mislih že ves doma. Razgovarjal se je s svojo sivko in božal mehki mah, kakor da je to njen kožušček. Tako je užival prostost in sanjaril, dokler se ni stemnilo.

Tedaj je Mihec oprezno stopil iz svojega skrivališča in v velikem loku zavil okrog trga. Kakor senca je švigal od grma do grma, od debla do debla in kakor miška smuknil čez travnike in polja. Tam daleč v mraku je stal trg. Kar pošastne so se mu zdele stavbe s svojimi razsvetljenimi okni, ki so buljile vanj kakor rdeče oči, a zvonik se je dvigal kakor velik, grozeč prst. »Joj, da me nihče ne opazi!« se je zbal. Še bolj se je odmaknil od hiš in se oprezno plazil dalje. »Le trg naj še srečno obidem, potem sem rešen!« si je vroče želel.

(Dalje.)